

הקב"ה לא עזר בכלל...

הרב יעקב ישראל פוזן שליט"א

בהגדת 'מעשי למלך' מובא סיפור, אשר סיפר האדמו"ר רבי יחיאל אבוחצירא שליט"א על אביו הבבא חאקי זצ"ל: כאשר עלה הבבא חאקי לארץ ישראל, סבלו הוא ובני משפחתו דוחק ומחסור. הוא התגורר במעברת עולים בגבעת אולגה, ועודד ורומם את רוחם הנכאה של אחיו, אשר התגוררו באהלים פרוצים בעיצומו של החורף, בתנאים קשים אשר לא הורגלו אליהם בארץ הולדתם. משפחתו של הבבא חאקי הגיעה לעתים עד פת לחם ממש. כאשר ביקשה הרבנית כסף להוצאות שבת, העניק לה דרשה נלהבת בענייני ביטחון... במר לבה אמרה הרבנית: "הבוטח בה' חסד יסובבנו, את הביטחון רואה אני, והחסד – איך הוא?" השיב לה הבבא חאקי בנועם: "אנו נבחנים עתה בניסיון העוני. אם נעמוד בו כראוי, יגיע החסד".

יצאה הרבנית החוצה, ועל המדרגה הסמוכה למעונם מצאה עשר לירות, סכום נכבד באותם ימים. חזרה ובשרה: "עמדתי בניסיון והחסד הגיע!". אך הרב ראה בכך המשך הניסיון, ואמר: "אמנם מצד הדין מותר לקחת את המעות הללו, משום שהבעלים התייאשו מהן, אבל ראוי לנו לנהוג לפנים משורת הדין ולהכריז עליהן. איך נתענג במעדני השבת, שנקנו במחיר צער של יהודי? נכריז על הכסף, ורק אם לא יבואו לתבעו – נשתמש בו". עודם מדברים, והדוור הגיע, ועמו מכתב רשום שבו המחאה בסכום נכבד. נענה הבבא חאקי ואמר: "עכשיו הגיע החסד...". הוא לא עזר, אלא עשה הכל!

הנהגתו של הקב"ה עם בניו משולה לנשר המטפל בגוזליו, כשהוא מספק להם בעדינות ובחמלה את כל צרכיהם באופן הטוב ביותר, כמו שנאמר בפרשת האזינו (דברים ל"ב, י"א): "כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף".

אחד הביטויים להנהגה הניסית של בורא עולם, מתמקד ב'קן' שהוא דואג להמציא לכל אדם ואדם. מעולם לא שמענו על אברך שהתחתן וגר באוהל... ולא לשווא אמר האדמו"ר מסאטמר, שאחד מן הניסים של הדור החדש אשר קם לאחר השואה הוא – שכולם מוצאים דירה, מבלי שאף אחד יכול להסביר זאת. אב לשבע בנות השיא את בתו הצעירה, וביום השבע ברכות האחרון שלה בקש לשאת דברים. הציבור כולו הטה את אזנו. לא איש דברים היה אותו אב, ועד כה מעולם לא דבר בשמחות שערך.

בשתיקה שהשתררה במקום נשמע היטב קולו הברור: "מורי ורבותי, רוצה אני לומר לכם שחיתנתי שבע בנות – והקב"ה בכלל לא עזר לי...". השתיקה העמיקה שבעתיים. הכל הביטו בחמלה ביהודי – נראה שנסתתרה עליו בינתו... לא פשוט לחתן שבע בנות... ככל הנראה העול הכבד שיבש את דעתו, עד שהוא נזקק כעת לטיפול נפשי... המחותן נבהל, והחתן עצמו החוויר כסיד... מה זה היה לאביה של אשתו הצעירה?!

או אז המשיך האב ואמר: "הקדוש ברוך לא עזר לי, אלא הוא עשה את הכל – ואני לא נקפתי אצבע!... הוא הביא לי הביתה את השידוך, את השמחה, את הברכה, את הישועה, את ה-כ-ל... אני לא עשיתי מאומה!...". אם נשכיל לזכור את הדברים הללו בכל שלב בחיינו, ובפרט בשלב נישואי הילדים, המדיר שינה מעיניהם של הורים רבים – נוכל להסיר את שק הדאגות הכבד מעל שכמנו – מה לנו לחשוש ולפחד, כאשר בורא העולם בכבודו ובעצמו מרחף כנשר מעל קן ביתנו, ודואג עבורנו ועבור צאצאינו לטוב ביותר?!

ביטחון הוא אפילו לא לשאול!... אדם בדרגת ביטחון גבוהה אינו צריך לעשות אפילו השתדלות מועטת. הוא משליך את כל צרורות הדאגות והתהיות על ה', ומן השמים דואגים לו לכלכלתו ושומרים לבל תצא תקלה תחת ידו.

בהגדה של פסח 'דין אמונה', מובא בשם רבי אליהו יהודה הכהן זצ"ל, בעל 'דרכי אליהו', מעשה מפעים שהיה עד לו: רבי שמואל הומינר זצ"ל שהיה בבית כנסת מסוים בירושלים, כשלפתע ניגש אליו רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, ושטח לפניו

תשובה

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת
220 ₪ בלבד
בנק דיסקונט סניף 56
חשבון 611353

אסמכתא למייל:
Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, הדרה, ירושלים,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

העלון נתרם על ידי רב בית החולים כללית
הרב שלמה הרשקוביץ שליט"א
לעילוי נשמת
ה"ר אלטר אהרן יצחק ב"ר יוסף הרשקוביץ זצ"ל

ע"י האמונה תמימה לא יפסק השפע כלל

הרה"ק רבי אברהם א.ג. מסטריקוב זצוק"ל

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו, וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשת את התבואה לשלש השנים", ידוע מה שהביא בספה"ק "נועם אלימלך" להקשות בשם אחיו הרה"ק הרבי רבי זושא ז"ע, שכאן יצאה התורה מדרכה לכתוב את הקושיה עצמה בתורה, כי מדרך המקרא לכתוב איזה יתור לשון בפסוק ועל ידי זה מתורץ כמה קושיות אבל לא את הקושיה עצמה, וטוב היה לומר כי אם "וצויתי את ברכתי" וממילא לא יקשה שום אדם לומר "מה נאכל"?

רבינו זצ"ל היה מדייק לקרוא דבריו הק' כלשונם בתוך הספר "ונראה שהשי"ת ב"ה כשברא את העולם השפיע מטובו צינורות מושכין שפע לצרכי בני אדם ודרך השפע שלא להפסיק כלל אלא כשהאדם נופל ממדרגתו ואין לו בטחון בבורא ב"ה המשגיח האמיתי, הזן ומפרנס את הבריות בלי הפסק כלל,

אז חושב האדם מחשבות שאינם טהורות ופוגם חלילה בעולמות עליונים ומתישין כח פמליא של מעלה ר"ל וממילא נפסק השפע חלילה, וצריך השי"ת לצוות מחדש את השפע שילך כמו מתחילת הבריאה, וזהו הפירוש בשאלה "וכי תאמרו מה נאכל" וכו', שהתורה מלמדת לאדם דרכי ה' שיהיה שלם בבטחונו על אלקיו ולא יאמר כלל מה נאכל, כי כאשר חלילה יפול מן הבטחון לחשוב מה יאכל הוא עושה פגם חלילה בשפע וכביכול מטריח את הקב"ה לחדש שוב עבורו את השפע - 'וכי תאמרו' פ' כאשר תאמרו כך, ואז תטריחו אותי וצויתי וכו', אלא לא תתנהגו כך ותבטחו בה' בכל לבבכם ואז ילך השפע בלי הפסק כלל תמיד לא יחסר כל בה'.

קמת בבוקר? כל השאר בונוס!

הרב ישראל קליין שליט"א

חזרתי בתשובה, בתחילה הכל הלך כל כך טוב, היה כזה תענוג, נהנתי מכל שבת ומכל חג, כל מצוה חדשה שלמדתי האירה לי באור יקרות, עשיתי אותה בחשק נפלא, כל קטע גמרא שלמדתי היה מתוק מדבש, אם זה היה איזה ביאור דברי אגדה בכלל הייתי ברקיע השביעי, כל סיפור על חז"ל ריגש אותי, בכלל כל חיי קבלו משמעות, הרגשתי שאני שווה, שיש לי למה לחיות, שיש לי סיבה לקום בבוקר. קלטתי פתאום שגם בצחצוח שיניים אני עושה את רצון האלוקים, הכל היה זוהר ומאיר, בנעימות שא"א בכלל לתאר.

עד שהעסק התחיל להתרסק, משהו נעשה אפור וחד גווני בסדר היום הקבוע, לקום בבוקר, ליטול ידים, להניח תפילין, זוהר מילות התפילה שכל כך התרגשתי מהם הועם, ועל כולנה התחלתי "לחטוף מכות" מלמעלה, אם כשהייתי חילוני ריק ופוחז, מתהולל ורץ ומדלג מריגוש לריגוש ללא שום תכלית, לא היה לי שום "נסיגנות", פתאום הם צצו בחיי, אחד אחרי השני, בעיות בריאות, בעיות בשלום בית, מצוקה כלכלית. ואני בעצם לא מבין מה קורה? כשהייתי חילוני החיים היו יפים וטובים ודווקא עכשיו כשחזרתי בתשובה "מגיע לי" כאלו סטירות??!

שאלה זו הציג יהודי נכבד שחזר בתשובה למו"ר הגאון רבי עזריאל טאובר זצ"ל והאמת ששאלה זו

את שאלתו. לפני כשלושה חודשים עזב את משרתו כמשגיח בישיבת מיר, ועבר לכהן כמשגיח בישיבת פוניבז'. מיישיבת מיר הפסיק לקבל משכורת, ומיישיבת פוניבז' עדיין לא קיבל אפילו משכורת אחת. מדי שבוע הוא נוסע, מיטלטל בדרכים ומוציא הוצאות, מוסר 'ועדים' ושיחות - ללא כל תמורה. כעת הגיעו מים עד נפש, וכלתה הפרוטה מן הכיס. הוא בא להיוועץ ולשאול האם מוטלת עליו חובת ההשתדלות, להעיר על כך בפני הנהלת הישיבה. ענה לו רבי שמואל: "לכל אדם אחר היה זה בגדר חובת השתדלות. אבל עבורכם ראוי לנקוט במידת ביטחון מוחלטת, ולא תהיה עליכם תביעה על כך". הודה לו המשגיח והלך משם.

כעבור ימים אחדים חזר שוב וסיפר: "בואו ותשמעו סיפור - נסעתי לבני ברק, ונגש אלי אברך עם משכורת כל שלושת החדשים האחרונים. הוא הגיש לי את הכסף והוסיף בהתנצלות: 'האמת שקיבלתי כבר מזמן את הכסף, בכל חודש את המשכורת שלו, כדי להעבירו לכם. אלא שבתקופה האחרונה הייתי דחוק מאד בכסף, ומאחר שסברתי שלבטח מקבל המשגיח פיצויים מיישיבת מיר, שמספיקים למחייתו בתקופה הראשונה, הוריתי לעצמי היתר להשתמש בינתיים בכסף... עתה, כשרווח לי באתי להחזיר". ומה היתה מסקנתו של המשגיח הנודע בצדקותו לאותו מעשה אשר לא יעשה?

הוא בא להודות לרבי שמואל שהציל אותו בעצתו, כי אילו היה שואל במשרד אודות המשכורת, היה גורם רעה לאותו שליח... מי שעזרך עד עתה - לא יעזבך!

אחד מחסידי של האדמו"ר ה'צמח צדק' זצ"ל, קבל בפניו שהוא עומד לפני נשואי בנו השמיני, ולרש אין כל. שאלו ה'צמח צדק': "ומי עמד לימינך בנישואי צאצאיך הקודמים?" "האמת אגיד", ענה החסיד, "שאיני יודע".

חייך ה'צמח צדק' ואמר: "אם ראית עד הנה שהקב"ה עזרך, מדוע תחשוש שעתה יעזוב אותך? בטח בה' שלא יטוש אותך ולא יעזבך, ובוודאי יוסיף לתת לך כדי סיפוקך כל הימים".

סיפר רבי יעקב ניימן זצ"ל: כאשר התמנה רבי משה רוזנשטיין זצ"ל כמשגיח בישיבת לומז'ה, יכול היה לבקש משכורת הגונה, שתאפשר לו לא רק לספק את צרכי משפחתו באופן סדיר, אלא גם לחסוך בשביל נדוניה לנישואי בנותיו. מחשבה כזו אכן עלתה בלבו, אולם הוא התיישב בדעתו, והחליט להסתפק במשכורת נמוכה. הוא החליט להשאיר את עניין הנדוניה לקב"ה, כפי שנאמר: "השלך על ה' יבך, והוא יכלכלך".

זמן מה לאחר מכן, פרצה מלחמת העולם. הבנקים פשטו את הרגל, והמטבע של רוסיה איבד את ערכו כליל. או אז נוכח המשגיח, רבי משה רוזנשטיין, עד כמה צדק בהנהגתו זו. אילו היה מבקש כסף רב יותר, היה מפקיד כסף זה למשמרת בבנק, ולא היה נותר ממנו מאומה. לעומת זאת, מאחר שהשליך על ה' יהבו, עזר לו הקב"ה, וזכה להשיא את בנותיו לחתנים גדולי תורה.

אומר בעל הרוקה: "אין הזכות כמזכה הרבים"

אפילו אדם פשוט ביותר, כיוון שהוא מזכה הרבים, מעלתו עצומה בשמיים. אין מצווה אדירה יותר מזו.

200

וזכויות הרחבת גבולות האמונה שלך!

בנק דיסקונט | סניף 56 | חשבון 61135

shufly3910@gmail.com

נמצאת בתוכנו. הרבה פעמים איננו מעיזים להוציא אותה בפנינו, כמו אותו בעל תשובה, אבל רבים מאיתנו חוו חוויה דומה. הם עשו איזה ויתור גדול בבין אדם לחבירו וציפו שכמו בסיפורים היפים הם יזכו להארה שמימית, לחסד אלוקי יוצא דופן. לתדהמתם הם קיבלו את ההיפך הגמור, הם עשו מעשה נאצל בכל קנה מידה ולא רק שלא החמיאו להם על כך, לא רק שהם לא קיבלו "פידבק", להיפך, הם סבלו בשל כך בזיונות נוראיים.

מצב זה הוא המצב הוא המצב בו היה נתון אברהם אבינו אחרי מעשה העקידה, הוא עשה מעשה כזה "גדול" שאנחנו מכירים את גדלותו לפי שכרו, שהרי עד היום אנו אוכלים את פירות "מעשה העקידה", עד היום אנחנו מזכירים ורואים בו זכות עצומה בשבילנו.

והנה אחרי מעשה גדול כל כך, עצום כל כך, שבגיננו אנו חיים עד היום, הוא צריך לחזור לביתו ולמצוא ששרה אמנו נפטרה ואין לו מקום לקבורה. זה סוג של "סטירת לחי", מדוע זה מגיע לך? היה לכאורה צריך אברהם לחשוב. מה לא טוב במה שעשית? איך אברהם אבינו אינו שואל שאלות ומקבל רצון השם באהבה ובתמימות. לדעת חלק מרבתינו הראשונים זהו הנסיון העשירי ולכאורה לדבריהם זה הוא הנסיון הקשה מכולם.

איזה נקודה של אור אנחנו יכולים לקחת לעצמנו מהדבר הזה? האם נוכל לנחש ולשער כיצד חשב אברהם אבינו ביחס לנסיון הזה? אולי נבנה גם אנחנו ונחשוב כך גם כן.

מו"ר הגר"ע טאובר זצ"ל, היה מספר על יהודי שבזמן המלחמה הצליח לחולל חבלה באחת מ"רכבות המוות" וכתוצאה ממעשה גבורה אמיץ זה, הוא הציל מאות יהודים ממוות בטוח, הוא ניסר את הטבעת שמחברת את הקרונות זו לזו וכתוצאה מכך, כאשר הקטר הממשיך לנסוע כמה קרונות נשארו על הרציף ולא נמשכו אחרי הקטר, היהודים הבינו מה קרה והצליחו להמלט מן הרכבת.

הנאצים השתוללו וירו לכל עבר, אבל כמה מאות יהודים ברחו ליער ונפשם ניתנה להם לשלל כאשר אותו יהודי חזר לדרגש, הוא חיפש את חתיכת הלחם אותה הטמין תחת השמיכה והיא לא נמצאת, כאשר היא נלקחה על ידי אחד האסירים שלא יכל לעמוד בפיתוי.

לחם היה שווה הרבה יותר מ"זהב", לחם היה שווה יותר מדירה, אותו יהודי מספר, בתחילה הרהרתי בליבי ואולי אמרתי בפי, ריבוננו של עולם! כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, קיימתי כמה מאות עולמות, לא מגיע לי חתיכת לחם! אמנם כעבור רגעים התעשתתי וביקשתי סליחה מהשם על המחשבות והדיבורים הללו.

השבתי לעצמי, ואמרתי הקב"ה נתן לך זכות להציל מאות יהודים ומגיע לך גם לחם!?!?!
איזו מתנה נתן לך בורא עולם, שהצלתם נזקפת לזכותך, מה עשית בלי השם, ובכל זאת הקב"ה זוקף את הזכות הזו לזכותך. מה עוד מגיע לך?!

כאשר האדם חי נכון את חייו, השקפת עולמו היא בהירה, הוא מרגיש בדיוק להיפך, בורא עולם זיכה אותי בזכות הגדולה לחזור בתשובה, להכיר את חיי האמת ומה עוד מגיע לי בחיים, כל מה שאקבל יותר מזה הוא רק "בונוס". אין מאושר ממני! זכיתי להכיר את האמת של החיים, נכון שחזרתי בתשובה ועמדתי בנסיונות, אבל מי נתן לי את הכוחות לכך, מי הוביל אותי והביא אותי לכאן?!

זו אולי היתה מחשבתו של אברהם אבינו. הקב"ה קירב אותי אליו, הוציא אותי מאור כשדים מרפש וזוהמת הכפירה, אבי ואימי ואחי כולם נשארו נבערים מדעת, עובדי אלילים ואותי קירב המקום לעבודתו. הוא זיכה אותי לעמוד בעשרה נסיונות לפניו, הוא נתן לי את הכוחות, הוא שלח לי את החיזוקים ואת המחשבות הנכונות, הוא נתן לי את הנסיון וגם שלח לי את הכוח לעמוד בו. מה עוד מגיע לי, אחרי שזכיתי לכזו מתנה גדולה, להיות נרצה לפניו לשמשו ולעובדו.

אמונה ברורה ומדויקת

הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א

'ת"ר, מעשה בבתו של נחוניא חופר שיחין, שנפלה לבור גדול. באו והודיעו את רבי חנינא בן דוסא. שעה ראשונה אמר להם שלום. שניה אמר להם שלום. שלישית אמר להם עלתה. אמרו לה, מי העלן. אמרה להם, זכר של רחלים [אילו של יצחק - רש"י] נזדמן לי, תקן אחד מנהיגו [אברהם - רש"י, מלאך בדמות רבי חנינא נזדמן לו - תוספות]. אמרו לו, נביא אתה. אמר להם, לא נביא אנכי ולא בן נביא אנפי, אלא כן אמרתי, דבר שאותו צדיק מצטער בו יכשל בו זרעו?! [בבא קמא דף נ' ע"א]

צאו וראו, איזה בטחון, איזו ברירות. מדוע לא ישלח מישהו לראות, לדאוג, להציל, לעודד, להשחיל מעט מים...

שאננות כזאת. וכל זאת לא מתוך נבואה, רוח הקודש, הרגשה, ידיעה. אף לא, מתוך בטחון, אלא מתוך ראייה ממשית ומוחשית! כי זאת היא המציאות.

ישנה ראייה, גדולה מראיית עינים, ההכרה, כי זוהי הנהגת הבורא. כי לא יתכן, שדבר שהצטער עליו אותו צדיק, יכשל בו זרעו!
"שעה ראשונה אמר להם שלום. שניה אמר להם שלום" - "שעדיין היא ראויה להיות חיה בתוך המים" (רש"י). להתקיים בדרך הטבע. עדיין יש מה לשתות! (מעניין, גם זה שיש מה לשתות, הלא זהו מהדברים שנצטער עליהם אותו צדיק).

משנערך החישוב והחשבון, הגיע רבי חנינא בן דוסא לידי מסקנה, כי שעתיים בדוחק, הוא הזמן שיתכן להשאר בבור זה מבלי להנזק... נסתיים הזמן - "אמר להם עלתה". כך, בברירות כזאת. אין צורך בנבואה, או בשום דבר מופתי או סגולי. לראייתו של רבי חנינא בן דוסא, אין מגבלות. כאילו פוסעת היא הבת אל מול עיניו, יצאה הבת בשלום מן הבור.

אין ספק, כי יזדמנו המצילים, יוציאוה מן הבור. אמנם, לא מוכח כי ידע בדיוק מי יבוא להוציאה, אבל ברור היה לו כי יוציאוה. ומסיפורו לו כי היה זה איל עם זקן, לא התפעל ולא התרגש. כי זוהי המציאות וכך היא ההנהגה, לא יתכן כי דבר שנצטער בו אותו צדיק...

לא יתכן שאותם בורות, שהיוו חיים לאחרים, יהיו מכשול ומוות לבתו. כך, חייב להבין ולהאמין, כל אחד מעמנו צריך לדעת בברירות, כי דבר שמצטערים עליו, למען ה', או למען תורתו, חייב להוות מבוע מנביע חיים, עונג ונחת.

הנה כי כן. אף זה הוא ממידת ה"מידה כנגד מידה". ממידת "במידה שאדם מודד מודדין לו", לכן, יש, איפוא, לסמוך על כך בבטחון גמור עד כדי ידיעה ברורה.

אחכה לו בכל יום, שיבוא

הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל

בתקופה שלמדתי בישיבה לא היו חדרי אוכל בישיבות. הבחורים, ואני בתוכם היו אוכלים 'טעג' [ימים] אצל בעלי הבתים שבעיר. בוקר אחד, כאשר בעל הבית שאצלו התארחתי הלך לעבודה, הבאלעבוסטע שאלה אותו: "משה! מה אתה רוצה שאכין לך לארוחה?"

הוא היה עונה בטבעיות גמורה: "תשמעי, לאה! אם המשיח יבוא – אל תכיני כלום. נרוץ שנינו יחד לירושלים. אם, חלילה, הוא לא יבוא – תכיני אטריות..."

למחרת אכלתי שוב באותו בית, ושוב אני שומע את הבאלעבוסטע שואלת את בעלה, עם יציאתו לעבודה: "משה! מה אתה רוצה שאכין לך היום לארוחה?"

שוב ענה בטבעיות גמורה: "תשמעי לאה! אם המשיח יבוא – אל תכיני כלום. נרוץ שנינו יחד לירושלים. אם, חלילה, הוא לא יבוא – תכיני שעועית".

א מוראדיגא זאך! כך חיו את המשיח!

"אחכה לו בכל יום, שיבוא".

דרך אמונה בחרתי

הגאון רבי יצחק קולודצקי שליט"א

"חותני הגאון רבי חיים קנייבסקי זצוק"ל היה ידוע בכל העולם כולו כמתמיד עצום וכמי שלא הניח לרגע את הגמרא או השולחן ערוך מתוך ידי, אבל בד בבד ולצד זאת לא הזניח לרגע את חובת השרשרת האמונה בקרב צאצאיו ובני משפחתו הקרובה, וכפי הידוע לי שבימי חורפו בהיותו אברך צעיר, היה הולך בכל חול המועד עם ילדיו לגן החיות, והיה אומר איתם את הברכה המיוחדת 'ברוך משנה הבריות', כי הוא ראה בזה עוד חלק בחינוך הילדים, להשריש בהם אמונה.

"הוא עצמו היה סמל ודוגמה לאמונה מוחשית בהש"ת, כשקיבל עליו את הדין בכל מצב שהוא בלי לשאול שאלות ובלי לחקור אחר העתידות, אלא תמיד המשיך ללכת בתומו וצדיק באמונתו יחיה, זכורני שהייתה פעם גניבה גדולה בביתו לפני שנים רבות, וכמובן שהייתה בהלה גדולה אצל בני המשפחה כי נגנבו אז כספים רבים וחלק מהם גם היו כספי פקדונות שאנשים הפקידו אצל חותני צוק"ל כי סמכו עליו שבוודאי ישמור להם את כספם, אבל כשהגיע חותני לביתו וראה את אשר אירע, לא התייחס לכך יתר על המידה.

"הוא ניגש אל הארון הפרטי שלו, ארון פשוט ורגיל, ומצא אותו פתוח לרווחה כשהיה ברור לכולם שמישהו חיסט ונגע כאן בדברים שהיו מוחבאים בתוכו. חותני פנה אל בנו שעמד לצידו ושאל אותו בתמיהה: מה קורה כאן? מישהו היה כאן ונגע בחפצים? וזהו! מעבר להתעניינות הפשוטה והרגילה הזו הוא לא התייחס לכך יותר בכלל, אלא חזר למקום לימודו והמשיך להגות בספריו בלי להתעניין אחר-כך מה קרה, מה גנבו ובכמה נאמד הנזק הגדול? בני המשפחה אמנם ניסו לחקור ולדובב אותו, מה הוא אומר על הגניבה ומה אפשר לעשות כדי להחזיר את הכספים, אבל חותני לא רצה לדבר על-זה אפילו לא מילה אחת".

חשבתי לעצמי בשעת מעשה, שההתחמקות הטבעית שלו לא לעסוק יותר בדבר מעשה הגניבה, היתה מתוך אמונתו הפשוטה שכך היה צריך להיות מן השמים, ולא עליו מוטלת המלאכה לגמור ולדעת מה בדיוק אירע וכיצד אפשר היה למנוע זאת מלכתחילה, כי אם נגזרה הגניבה הזו מן השמים הרי שצריכים לקבל את הגזירה באהבה. מלבד זאת, הוא ידע שבלאו-הכי לא יעזור כלום ולא ימצאו את מי שלקח את הכספים, כך שלא תצא שום תועלת מכל הדיבורים המיותרים סביב הסיפורים כי אם ביטול תורה, ולכן הוא לא שינה מהסדרים שלו כלום.

"היתה זו דוגמה מוחשית בשבילנו לראות מה זה עול תורה אמיתי ומהי עומקה של אמונה, כי בלי אמונה חזקה אי אפשר להחזיק מעמד במצב שכזה, וכפי שאמרו חז"ל (סנהדרין קי). שממונו של אדם מעמידו על רגליו, אבל אצל חותני צוק"ל ראינו את האמונה בצבעים חיים, שבכל המצבים שעברו עליו במהלך שנות חייו, תמיד היה תמים עם ד' אלוקי ומקבל הכל באהבה ובדומיה.

"סיפר לי פעם חותני צוק"ל, שבצעירותו למד בישיבת לומז'ה בפתח-תקוה, ובימים ההם היה נהוג לחזור הביתה

לשבת בתדירות של אחת לחודשיים, אבל הוא נהג לחזור לביתו בכל שבת, כיון שבביתו בשולחן השבת, ישבו שני מלאכי עליון: אביו מרן הסטייפלר ודודו מרן ה'חזון איש' צוק"ל, ולא רצה להפסיד את הזכות הגדולה הזו. במוצאי שבת האוטובוס מבני-ברק לפתח-תקווה היה מגיע פעם בשעה. לעיתים היה הולך ורואה את האוטובוס נכנס לתחנה ונוסע... חותני שהיה אז בחור צעיר, אף פעם לא רץ! והסביר לי: 'ממה נפשך, הרי אם האוטובוס שלי, אשיג אותו בוודאות, ואם לא, מה יעזור שארוץ?...?' "זה היה המבט התורני והרוחני שלו על כל החיים, ועלינו ללמוד מכך מוסר השכל ולקח טוב לאורחות חיינו הפרטיים".

למה לי חיים?

הרה"ק רבי אברהם (השני) מסלונים זצוק"ל

יהודי אחד נכנס לאדמו"ר ה"בית אברהם" מסלונים זצ"ל, והשיח בפניו "יש לי חנות גדולה, אשר ממנה פרנסתי. כעת עומד אדם אחד לפתוח חנות כשלי, בדיוק מול חנותי, מה אעשה?"

סיפר לו ה"בית אברהם" את המעשה הבא: לרבי דוד זאלצער חמיו של ה"יסוד ושורש העבודה", היה בית מסחר למלח. יום אחד פתח אדם אחר בית מסחר למלח, בסמיכות אליו. לא היו באזור די לקוחות לשני בתי מסחר כאלו. נסע רבי דוד אל האדמו"ר רבי מרדכי מלכוביץ' זצ"ל והשיח בפניו את דאגתו.

ומה היתה דאגתו של אותו צדיק? "היות ומישהו פתח חנות מולי" – כך אמר – "ויש לי צער מזה, סימן שאין לי אמונה, ואם אין לי אמונה – למה לי חיים?!"

התיישב רבי מרדכי זצ"ל ודיבר עמו דברי חיזוק באמונה, וחזר לביתו לשלום.

לאחר זמן מה שוב חזר ללכוביץ' ותינה את דאגתו לפני הרבי: "בתחילת הרחוב פתח אדם חנות נעלים, וכשנכנסים לחנותו אני שמח שיש לו פרנסה, אבל כשנכנסים לחנות מולי, אינני שמח כמו שאני שמח על הצלחת בעל חנות הנעלים, וזה סימן שאין לי אמונה, ואם אין לי אמונה – למה לי חיים?!"